

mende om, hvorvidt den skulde fornys eller ikke. Det er os ikke ubekendt, at der foreligger et Andragende for Rigsdagen om, at saadanne Adkomster kun skulde tildeles for to eller tre Aar. Vi have gjort os bekendte med dette Andragende, men vi have ikke kunnet gaa saa vidt, fordi det er ganske nødvendigt, at det Antal Aar, for hvilket Næringsadkomster uddelles, er saa stort, at der ikke er nogen Fare for, at Beværtningens Kvalitet og Indretning og de Personers Duelighed, som søge disse Næringsadkomster, skulle lide under, at Adkomsterne tildeles for en saa kort Aarrække, at der slet ikke kan være nogen Udset til, at det kan betale sig for de paagældende at træffe de Indretninger, som vi alle ønske der maa blive trufne ved enhver Beværtning; men vi have vaa den anden Side ment, at et Tidsrum af 10 Aar maatte være tilstrækkelig langt, saa meget mere, som der jo ikke kommer til at staa noget om, at Afgang til Fornylse ikke skulde være aaben, og det kun er Meningen at give Afgang til at nægte den, for at den kommende Lovgivning ikke skal være besværet ved disse lange Næringsadkomster. — I Henhold til, hvad jeg her har sagt, skal jeg paa Mindretallets Vegne anbefale at forkaſte Vædringsforslagene Nr. 52 og 53 til § 29 og samtidig for det større Mindretal paa 5 Medlemmer anbefale at vedtage det Vædringsforslag, som er opført under Nr. 6. — Med disse Ord skal jeg endelig anbefale dette Forslag til Fremme, idet jeg kan forsikre om, at det Mindretal, hvortil jeg hører, i lige saa høj Grad som andre Medlemmer af det Udvalg, der har arbejdet med denne Sag, ønsker at se den bragt til en Afslutning, og at det meget anerkender det Arbejde, der er præsteret ikke mindst af Udvalgets Formand og nuværende Ordfører.

A. Jensen: Ja, jeg er enig med Udvalgets Flertal baade i, at Agangen til at erholde Næringsadkomst saavel til Beværtning som til Handel med Spiritus skal være begrænset, og i, at denne Begrænsning rettest bør lægges i Kommunalraadens Haand. Men denne Enighed strækker sig for mit Bedkommende kun saa langt, som der virkelig er Tale om Næring og Næringsdrift. Jeg er ikke enig med Flertallet, naar det ogsaa vil udstrække denne Begrænsning til saadanne Omraader, hvor der slet ikke er Tale om Næringsdrift. Jeg sigter hermed til § 29 og til det af Flertallet dertil stillede Vædringsforslag under Nr. 52. § 29 lyder i al sin Korthed saaledes: „Forbrugsforeninger, hvis Virksomhed ifølge den gældende Lovgivning ikke er at anse som Næ-

ringsdrift, ere uberettigede til at afsætte eller fordele Brændevin eller Vin“. Ifølge Paragraffens Ordlyd er der altsaa her Tale om Institutioner, hvis Virksomhed, som det hedder i Paragraffen, ifølge den gældende Lovgivning ikke er at anse som Næringsdrift. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) stadig, naar han talte om dette Forbud mod Forbrugsforeningernes Virksomhed, benyttede Ordene „forhandle“ og „sælge“. Her udtrykte det ærede Medlem sig ikke korrekt. Der kan være Tale om, at en Forbrugsforening „forhandler“ og „sælger“, naar den har løst Næringsbevis, idet den da er ligestillet med alle handlende, og saa har jeg intet imod, at den er undergivet de selvsamme Regler, som alle handlende ere undergivne. Men naar en Forbrugsforening er en ren Forbrugsforening, ikke med begrænset Ansvar, men tværtimod med solidarisk Ansvar, og intet Næringsbevis har løst, er det en Forening, som ikke „sælger“ og „forhandler“ nogen af sine Varer, men kun „deler“ dem mellem sine Medlemmer indbyrdes. Denne § 29 er derfor en Undtagelsesparagraf i Loven. Alle de andre Paragraffer i Loven handle om Næringsdrift, om Næringsadkomst og om Næringsafgift, men denne ene Paragraf, § 29, er en Undtagelsesparagraf, der handler om Forhold, som slet ikke have med Næringsdrift at gøre. Man fristes da til at spørge: Hvad skal da denne Undtagelsesparagraf med sit Forbud mod Brugsforeningernes gamle, hævdvundne Rettigheder til at fordele sine Varer mellem Medlemmerne, her i dette Lovforslag om Næringsdrift? Man svarer: Jo, den skal sættes ind for at modarbejde den meget for lette Afgang for Befolkningen til at erholde Spiritus, den skal sættes ind for at bekæmpe Drifkeriet. Jeg paastaar nej. Denne Paragraf kan ikke være indsat i denne Hensigt, thi saa vilde man umulig samtidig med at sætte denne Paragraf ind, kunne indsætte en saadan Bestemmelse i Loven, som vi have i § 6 b., hvor det hedder, at Næringsadkomst til at drive Beværtning skal ikke fordres i et Tilfælde, hvor der er Tale om „Værtshushold for Medlemmer af en selskabelig Forening, saafremt Værtshusholdet udøves af en af Foreningen antagen Vært i eller fra Lokaler, hvorved Benyttelsesretten udelukkende tilkommer Foreningen.“ En Paragraf som denne giver altsaa ligefrem Anvisning til paa en nem og billig Maade at staffe sig et endogsaa privilegeret Værtshus, idet det hedder, at der ikke en Gang ved saadan Værtshushold behøver at løses Næringsadkomst eller fordres Næringsafgift. Hvad kan det nu nytte, at vi forbyde Brugs-